

Endrőd, 1900. október 7. – Gyoma, 1983. február 8.

Szülei uradalmi cselédek voltak, kivándoroltak Amerikába, majd onnan hazatérve 7 kat. hold földet vásároltak, azon gazdálkodtak. Négy elemi és téli gazdasági iskolát végzett. Az első világháborúban katona. Leszerelése után szülei földjén dolgozott, majd 1935-ben – az országban egyedülálló módon – földművestársaival bérbe vették báró Huszár István 1200 kat. holdas póhalmi birtokát. A területet 1938-ban hatvanhárman – állami kölcsönrel – meg is vásárolták és felparcellázták. 29 kat. hold jutott neki, de gyermekeivel megosztva csak 13 kat. holdon gazdálkodott. Az 1920-as évek elején a helyi tanyasi olvasóköri tagja, majd jegyzője. Bekapcsolódott a baloldali mozgalmakba; a Magyarországi Szociáldemokrata Párttal és az Országos Függetlenségi Kossuth Párttal állt összeköttetésben. 1934-ben belépett Bajcsy-Zsilinszky Endre Nemzeti Radikális Pártjába; 1936-ban a pártvezérrel együtt csatlakozott a kisgazdapárthoz. 1941-től az FKGP országos vezetőségi tagja. Belépett a Magyar Parasztszövetségbe. 1944. március 20-án a magyar csendőrség letartóztatta, és Nagykanizsára internálta, augusztus végén szabadult. 1944. december 19-én az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagjává választották. 1945. augusztus 20-tól az FKGP Országos Intézőbizottsága, 1946. szeptember 7-től a politikai bizottság tagja. 1945-1946-ban a gyomai pártszervezet elnöke volt. 1945. november 4-től a Békés vármegyei választókerületben megszerzett mandátummal nemzetgyűlési képviselő. Részt vett a parlament politikai bizottságának a munkájában. 1946. május 16-án kinevezték az Országos Földbirtokrendező Tanács tagjává. 1947 februárjában a párt letartóztatott főtitkárát, Kovács Bélát helyettesítő négy politikus egyike. 1947. március 21-től 1948 elejéig az FKGP érdekkörébe tartozó Magyar Parasztszövetkezet igazgatósági tagja. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondása és emigrációba kényszerítése után, 1947. június 6-tól a párt főtitkár-helyettese, majd néhány napig az országos területi osztály vezetője. A baloldali képviselőcsoport tagjaként a párton belüli ellentétek ütközőpontjába került, ezért június 27-én kénytelen volt lemondani főtitkár-helyettesi tisztéről és politikai bizottsági tagságáról. 1947. július 1-jén kinevezték a Magyar Országos Szövetkezeti Központ igazgatósági tagjává. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon Békésben nem vállalta a képviselő-jelöltséget, az FKGP országos listáján választották ismét képviselővé. Az 1947. szeptember 12-i nagyválasztmányon – a baloldal jelöltjeként – ismét tagja lett a politikai bizottságnak. 1948. április 17-én a párt alelnökévé választották. 1948. szeptember 24-én lemondott a PB-tagságról, mert ekkor már ő sem helyeselte, ahogyan a Rákosi–Gerő-féle kommunista pártvezetés a kisgazdapártot és a parasztság sorsát kezelte. 1949. február 1-jén visszaadta a mandátumát, lemondott a még meglévő pártfunkcióiról, és hazament gazdálkodni. 1951-ben a földjét felajánlotta az államnak. 1953-tól a Talajjavító Vállalat dolgozója, innen ment nyugdíjba 1968-ban. 1968-tól 1972-ig a Hazafias Népfront Országos Tanácsának a tagja.